
Mit kíván a
magyar nemzet.

Legyen béke, szabadság és egyetértés.

1. Kívánjuk a' sajtó szabadságát, censura eltörlését.
2. Felelős ministeriumot Buda-Pesten.
3. Évenkinti országgyülést Pesten.
4. Törvény előtti egyenlőséget polgári és vallási tekintetben.
5. Nemzeti őrsereg.
6. Közös teherviselés.
7. Urbéri viszonyok megszüntetése.
8. Esküttszék. Képviselet egyenlőség alapján.
9. Nemzeti Bank.
10. A' katonaság eskütdjék meg az alkotmányra, magyar katonáinkat ne vigyék külföldre, a' külföldieket vigyék el tőlünk.
11. A' politikai statusfoglyok szabadon bocsáttassanak.
12. Unio.

Egyenlőség, szabadság, testvériség!

Ha a lehető legrövidebben kell válaszolnom a címben feltett kérdésre: a jogfosztottság felszámolását. Akkor is és ma is. Így érzem, így tapasztalom magyar jogászként és európai parlamenti képviselőként. A 12 pontban az (is) a csodálatos - s egyben a szomorú -, hogy közel két évszázad után is időszerű. Ha csak a szívemhez legközelebb állót, a negyedik pontot veszem górcső alá... "Törvény előtti egyenlőséget...!" - beleborzongok. Formálisan megvalósult ugyan, de a valóságban változatlanul sokaknak vágyálom. Egyenlőnek érzi-e magát a törvény előtt a munkavállaló a multicéggel szemben, a kisgazda, aki saját faluja határában földhöz szeretne jutni a pályázaton induló nagybirtokos oligarchával szemben, a tisztességes vállalkozó az EU-s pénzekért vagy állami megrendelésért a csókosokkal folyó versenyben? Ugyanazok a törvények, szabályok vonatkoznak rájuk... Vagy egyenlőnek, egyenjogúnak érzi-e magát az Európai Unió fogyasztóvédelmi irányelve által (elvben) védett devizahiteles fogyasztó azzal a bankrendszerrel, amellyel szemben harcol igazáért a bíróság előtt? Mit érezhet, amikor a törvény előtti egyenlőséget biztosítani hivatott bírói testület vezetője magánlevelezést folytat a Bankszövetség elnökével, ígéretet téve arra, hogy gondoskodni fog a pénzvilág érdekeinek érvényesítéséről? Egyenlőnek érzi-e magát a törvény előtt, amikor elárverezik otthonát a bank parancsára, miközben a devizahitelek tisztességtelensége tárgyában még csak most készül döntést hozni az Európai Unió Bírósága, s a hazai eljárásokat, a végrehajtásokkal egyetemben fel kellene függeszteni? Vagy nézzük az Európai Unió egyik legfontosabb "törvényét", a munkaerő szabad áramlását. Hány magyar ember kénytelen Nyugat-Európába "áramolni" a hatalmas jövedelem-különbségek miatt, maga mögött hagyva házáját, családját, szeretteit? S fordítva? Hány nyugat-európai jön ide mosogatni, de akár orvosként vagy ápolóként dolgozni? Igen, formálisan egyenlőek a "törvény" előtt, de hol van a valódi esélyegyenlőség és jogegyenlőség?

Forradalmáraink és szabadságharcosaink a magyar emberek és a magyar nemzet

jogfosztottsága ellen küzdöttek 1848-49-ben. Most is ugyanez a feladatunk. Ők készek voltak az életüket adni a nemes célokért. Nekünk elég lenne ennél jóval kisebb áldozatot hoznunk. Például annyit, amennyit azok a tisztességes bírók hoznak, akik az egyre nyilvánvalóbb nyomás ellenére biztosítják a törvény előtti egyenlőséget a peres felek között - esetleg előléptetést vagy más előnyt kockáztatva. Tisztelem őket és sok erőt kívánok nekik. Ahogy azoknak az ügyvéd kollégáimnak is, akik nap mint nap küzdenek jogfosztott ügyfeleik érdekeiért és törvény előtti egyenlőségéért a "devizahiteles" vagy más, szintén embert próbáló ügyekben. S persze hasonlóan sok erőt és mielőbbi sikert kívánok mindazoknak, akik ezekben a napokban, hónapokban is harcolnak saját kiszolgáltatottságuk, jogfosztottságuk ellen - s nem hagyják magukat.

Jelképesnek érzem, hogy ma, március 15-re készülődve vehettem részt egy olyan eseményen, amely reményeim szerint komoly előrelépés lesz a Magyarország és más közép-kelet európai országoknak az Európai Unión belüli jogfosztottsága elleni harcban. Európai polgári kezdeményezés indul a "magországok" (nyugat-európai tagállamok) és a közép-kelet európai volt szocialista EU tagállamok közötti hatalmas életszínvonalbeli és jövedelmi különbségek felszámolására. Ahogy a kezdeményezést előkészítők fogalmaztak: nem alamizsnát kérünk az Európai Uniótól, hanem egyenlő esélyeket. Érdemes figyelni és követni az új mozgalommal kapcsolatos híreket, fejleményeket.

Bízom benne, hogy március 15-én minden magyar ember legalább egyszer kimondja szívből és meggyőződéssel:

"A magyarok Istenére esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk!"

Hittel, reménnyel, szeretettel
Krisztina